

Karizma 2. Shoud - 2014. október

MÁSODIK SHOUD: „2. karizma”

ADAMUS üzenete Geoffrey Hoppe közvetítésével

2014. október 4-én éjjel került átadásra a Bíbor Körnek.
www.crimsoncircle.com.

FONTOS: Ez az információ valószínűleg nem neked szól, amennyiben nem vállalsz teljes felelősséget az életedért és a teremtésedért.

ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok, és örülök, hogy végre megfelelő zene szólt. (a közönség nevet és tapsol - *Vivaldi Négy Évszakiából a Nyár szólt a Shoud előtt, Nicola Benedetti előadásában*) És örülök, hogy itt vagyok kivétel nélkül mindannyiótokkal. A szuverén birodalom Adamusa vagyok.

Vegyünk egy mély lélegzetet és mielőtt még bármit is tennénk, kapcsoljuk le a világitást és csak érezzük kicsit az energiákat. Csak érezzük a teremben lévő energiákat, érezték a saját energiáitokat, ennek a találkozásonak a szépségét és az online nézőket is egytől-egyig arra kérem, hogy ugyanezt tegyék! Csak egy pillanatra.

(hosszú szünet)

Vegyetek egy mély lélegzetet és érezték bele az összes energia rétegbe, mindabba, ami most ebben a teremben megtalálható.

(szünet)

Lenne itt pár fontos dolog ezzel az összejövettel kapcsolatosan.

Először is az, hogy a következő 90 percben lesz itt egy kis elterelés, szórakoztatás, talán elhangzik pár inspiráló szó, de ami még fontosabb egytől-egyig mindannyiótok számára az az, hogy ez annak az időszaknak, hogy magatokkal legyetek és csak vegyetek egy mély lélegzetet és belelapuljatok a megvilágosodásotokba! Á!

Nagyon nehéz ám kint tartózkodnotok a hétköznapi világban, olyan nagy ott a zaj és a káosz és annyi minden keresztülszáguld az elméden. Ezért eljössz ide és ennek az összejövettelnek nem az a valódi oka, hogy bármi mélyenszántót halljál - mert a mai napon semmi új dolgot nem fogsz itt hallani, egyáltalán semmit. Hm. Igen.

Ó, tudom én, hogy sokan vagytok olyanok, akik függök vagytok az „új” információktól. Na igen. „*Mi a legújabb? Mi az újdonság? Mi következik?*” Nem. Nincs itt semmi újdonság.

Mindezt elmondtuk már korábban is, ha nem én, akkor Tóbiás, vagy valaki más. Azért nem szolgálhatok semmilyen újdonsággal, mert már ott tartotok. Már ott vagytok. Mindössze megtapasztaljátok, hogy milyen volt oda eljutni.

Sokan akkora élvezetet találtok ebben az újdonság iránti függőségetekben - én pedig sokszor azt kérdezném ezektől a függőktől: Nos, először is, miért van szükséged az újra, amikor még a régit sem értetted meg, még azt sem integráltad? Á! Nos azért, mert az alapján becsülik meg ennek spirituális tartalmát, hogy mit hallottak a többi spirituális tanítótól ezzel kapcsolatosan, ahhoz képest az újdonság erejével hat-e az információ? De nem. Egyáltalán nem. Egyáltalán nem.

Az elképesztő az egészben az, hogy mindez pontosan itt van. Amikor rátok nézek, akkor nem a korlátolt

embert látom, hanem azt, aki már megvilágosodott, aki már abbahagyta a kutatást és a keresést, akinek nincs szüksége folyton valami újra ahhoz, hogy tovább folytathassa a spirituális útját, tehát én azt az embert látom, aki már megérkezett, aki már ott van.

És talán, de csak talán, az elkövetkezendő 90 percben ebben a biztonságos térben, ebben a gyönyörűséges energiában ezt te magad is képes leszel felismerni, képes leszel erre ráébredni, képes leszel ezt átérezni.

Mi van a teremben?

Ha már az érzésekről beszélünk - a terem telis teli van érzésekkel. És nem csak a szép, kedves és édes érzésekkel, ahogy ezt egy páran szeretnétek, hogy így legyen. Nagyon nagy káosz is van itt. Na persze, hiszen retrográd a Merkúr. Nos, nem ez okozza ezeket az energiákat. Ezt csak egy jó kifogásként használjátok a káosz okán. A még nagyobb káosz okán. Igen. Habár van egy kicsike kis befolyása. Most van a Jóm Kippur, az Engesztelés napja. Hmm. Ha ezt összekombináljátok a retrográd Merkúrral, akkor egy nagyon ütős koktélt kaptok. *(a Yom Kippur a legnagyobb zsidó ünnep - aminek a célja a valódi bűnbánat, a megtérés- a ford. megj.)*

Milyen érzés van ebben a teremben? Rengeteg zűrzavar. Sok szomorúság. Sok „mi a picca folyik?” érzés van itt, ebben a teremben. *„Mi ez az egész? Mikor nyer ez az egész értelmet? Mikor lesz már vége ennek az utazásnak?”*

És sok boldogság érzés is van itt. Rengeteg öröm van a teremben, annak egyszerű öröme, hogy együtt vagy ezzel a bámulatos csoporttal. Hé, én itt vagyok és nem ott! (Adamus nevet, mert néhányan a közönségből a képernyőn nézik Adamust) Ó, az emberek meg az ő televíziójuk! Bizony, bizony! Itt vagyok! (nevetés) Nagyon sok öröm és boldogság van itt a teremben. És sok remény. Á! És sok-sok karizma! Á! Csa-csa! Sok-sok karizma!

Tudjátok az a vicces a karizmákkal kapcsolatosan, hogy az itt van és azt kívánom, bárcsak szabadjára engednétek! Néha megteszitek, de a legtöbbször lenyomjátok, elfojtjátok...Helló Edith!

EDITH: Helló, drága Adamus!

ADAMUS: Mmm. (Kezet csókol Edith-nek) Annyira hiányoztál!

EDITH: Dettó.

ADAMUS: Igen, dettó. Jó. (kisebb nevetés)

Jó sok karizma van itt - látjátok, hogy működik a karizma? Pontosan így - rengeteg karizma van a teremben. A lényeg az, hogy.....(szünetet tart) Én itt vagyok és nem ott! Az ott nem én vagyok! (a képernyőre mutat közben) Az ott nem én vagyok. (Adamus és páran a közönségből nevetnek) Jean, állítsd le a képernyős kivetítést! Fejezd be! Sajnálom! Hozzátok közelebb a széketeket! Gyertek közelebb! Üljetek ide! De elég volt a képernyőből!

Fel tudjátok fogni mennyire lehangoló és nyugtalanító érzés az, hogy itt vagyok egytől-egyig mindannyiottokkal és még azok is, akiknek pont az orra előtt állok, ott fent, a képernyőn keresztül néztek engem? (nevetés) Azt hiszem ez elég jól érzékelteti a nem-valóság természetét! Mert a valóság itt áll az orrod előtt! A valóság, a te valóságod közvetlenül ott van előtted. És mit csinálsz? Hipnotizálva bámulod a TV képernyőt! (még nagyobb nevetés) Köszönöm. Nyugodtan hozzátok közelebb a széketeket, hogy mindent jól láthassatok és ne azt az átkozott képernyőt bámuljátok! (még több nevetés)

Rendben. Á! Látjátok, ez kicsit jobban összehozta az energiákat! Akkor most újra kérném a képernyőn is a képet egy pillanatra, csak a teszt kedvéért! Rendben. Látjátok? Képtelenek vagytok másra, már megint a képernyőt bámuljátok! (nevetés) Azt nézitek! Na, állítsátok le a képernyős adást! Oké, rendben. Sokkal jobb! (nevetgélés)

Nincs könnyű dolga egy Felemelkedett Mesternek! (nevetés)

Drága barátaim - a teremben lévő érzésekkel kapcsolatosan az első mesteri lecke az, hogy nem csak egyetlen érzés van a teremben. Ezen lépjetek túl! Megpróbáltok csak egyetlen érzést érezni. Megpróbáljátok azt erőltetni, hogy csak a „békét, az örömet és a boldogságot” akarom érezni. Fúj! Nem! Az is ott van, de van még ott sok szemét is. Sok-sok minden van még ezen kívül.

A Mester megérti, hogy mindez a sok-sok réteg és szint egyszerre, egy időben zajlik és nem próbálja onnan kiszűrni, kiblokkolni a szemetet. Mert igenis, van itt szemét. Nem csak a sajátod, hanem az is, ami a bolygóból és más helyekről is árad, ami mindenhol árad - és bizony sok a szemét. És a Mester nem fut el ezek elől. A Mester nem tereli el magát, nem menekül el előle egy nem-valóságba. A Mester megérti, hogy ezek a dolgok mind történnek.

És ez egy hatalmas felszabadulás és megkönnyebbülés! Amikor megérted, hogy nem kell csak és kizárólag tündérporral behinteni ezt a termet - lehet itt tündérpor és lehet itt trágya halom is. (nevetgélések) Lehet itt hiány, lehet a semmi, lehet a minden - és mindez itt van. És közben egyik sincs itt. Ez a Mesterlét szépsége. Többé nem vagy lekorlátozva mindössze egy vagy két gondolatra vagy érzésre.

A problémátok oka részben az és ezért vagytok hajlamosak elmenekülni a saját gondolataitok elől, hogy amikor a gondolatok természetellenesen lineárisak és ráfókuszáltok arra az egy vagy két gondolatra, mint például arra, hogy „ma boldogtalan vagyok” - aztán pedig megpróbáltok ez elől elmenekülni és mentálisan próbáltok ezen változtatni - és ez nem működik. És ezt mostanra már ti is tudjátok - mert ilyenkor valójában az történik, hogy kiblokkoljátok az összes többi dolgot is, ami szintén zajlik.

Ebben a teremben sok minden zajlik. Ebben a teremben itt van a Te tudatára ébredt Éned, de te ennek nem vagy tudatában, mert a gondolataid és az érzéseid nagyon le voltak szűkítve. Ebben a teremben itt van az az éned, aki éppen most vágott neki ennek a nagy Földi utazásnak, a fizikai megtestesülésnek, ami több millió évvel ezelőtt történt. Ez is itt van. Ebben a teremben jelen van a nagyszerű karizmád és a tompa, buta, unalmas éned is. Mind itt van...sajnálom....egy valaki nevetett. (még egy kis nevetés) Szóval ez mind itt van.

És a valódi Mester soha nem ragad le egyetlen egy meghatározott érzésnél, gondolatnál, érzelmenél vagy tapasztalásnál, mert mindez egyszerre, egy időben történik. Egy valódi Mester mindezt egyszerre képes megérinteni.

Mondanék erre egy analógiát. Egy átlagember olyan, mint egy hatalmas, terjedelmes erdő, ami tele van sok millió, sőt, akár több milliárd fával, amik változatos alakúak, méretűek és életkorúak. Gyönyörű ez az erdő. De az történik, hogy az ember mindössze egyetlen fára koncentrál és mindent abból az egyetlen fából akar kicsikarni. Megpróbálja nagyobbá, erősebbé és szebbé tenni azt a fát. Annak az egy fának az egészségére fókuszál. És minden arról az egy fáról fog szólni.

Ez a briliánsága az emberi utazásnak - hogy képes vagy egy ennyire korlátolt tudatban élni.

Pedig a tény az, hogy rengeteg sok fa van ott, sőt, vannak madarak, virágok, van fű, víz, ott az égbolt és még sok minden más is. Minden ott van. Minden.

Ezért is mondtam azt, hogy ma semmi újat sem fogtok tőlem hallani. Már hallottatok mindent, az pedig már egy másik dolog, hogy nem akarjátok ezt elhinni. Minden itt van és az egyik dolog, amit meg fogunk tenni és a kérdés, amit éppen most felmerül az elmétekben így hangzik: „*Akkor hogy érhetem ezt el?*” Nos, erről fogunk ma beszélgetni és majd meglátjuk, hogy tényleg meg akarjátok-e ezt tenni, hogy tényleg készen álltok-e erre. Oké.

Akkor most vegyünk erre egy mély lélegzetet!

A Mester egyszerre sok dolgot is érez és nem próbálja azokat kiszűrni vagy kiblokkolni. Mert a tudatlanok ezzel szoktak próbálkozni. Egyfolytában megpróbálják kiblokkolni a dolgokat és megpróbálnak fenntartani egy bizonyos fókuszot. De ez így egyáltalán nem működik. Minden ott van egyszerre, minden és éppen ebben rejlik az egész szépsége.

És képes vagy az egyik érzésről, vagy érzékszervi észlelésről átugrani egy másikra, nem félve attól,

hogy bármelyikbe is beleragadsz, nem félve attól, hogy emiatt lemaradsz valamiről. Az egyikről a másikra ugrálsz - a jóra, a rosszra, mindegyikre - mert ezek többé már nem tapadnak rád. Oké. Akkor most engedjétek meg magatoknak, hogy érezzétek a rosszat, a szomorúságot, valamint az örömet és a jót is, továbbá mindent, ami ezek között fellelhető.

Ebben a Mesterlét állapotban lenni, áááá! Álljunk meg - egy páran túl sokat gondolkoztok menet közben. És - ez rendben van.

A Mesterlét állapota teljesen szabad, mert mindent megtapasztalhatsz egyszerre. És nem csak egy lineáris módon. Nem csak egyszerre egy dolgot. Képzeld csak el egy pillanatra, milyen az, amikor képes vagy ezt az egészet egymással egyszerre, egy időben, szimultán megtapasztalni. Á! És ezt a káprázatos dolgot kissé nehéz az elmének elképzelnie, pedig mindez egyszerre történik. Mindezt egyszerre élitek meg. És ez bámulatos! Hm.

Adamus hangulata

A mai kérdés az, hogy milyen a hangulatom? Milyen hangulatban vagyok? Nos, ahogy ezt már korábban elmondtam Cauldre-nek, ez töletek függ. Milyen a hangulatom?

Nos, egy kissé bosszús vagyok. (kisebb nevetés) Erre ti azt kérdezitek: „*Nos, létezik az, hogy egy Felemelkedett Mesternek hangulata van és lehet bosszús?*” Abszolút, mert én ebbe nem ragadok bele. Igazából ez nincs rám hatással. Egyszerűen csak megtapasztalom. Szeretem időnként megélni azt, hogy egy kicsit bosszús vagyok. Mert ez mókás.

Képzeld csak el - képzeld el, hogy megengeded magadnak, hogy átérezd a haragot! Milyen régóta nem haragudtál már egy igazán jót? De ti erre ezt mondjátok: „*Ó, de egy New Age-es személy ezt nem teheti meg.*” Nos, hát, dehogynem! Ez bámulatos!

A vicces pedig az, hogy Mesterként megengeded magadnak, hogy megéld a haragot és nem ragadsz abba bele. Egyszerűen csak megtapasztalod, jól érzed magad ettől és kiengeded azt a haragot. Erre azt kérdezitek: „*De mi van akkor, ha ezzel megbántok valakit?*” Nos, hát valószínűleg megérdemlik... (nevetés) És itt most ezt félig-meddig komolyan mondom. (Adamus nevet) Igen, ez az ő rossz karmájuk, hogy aznap épp az utatokba akadtak. (még nagyobb nevetés) Erre vártak.

De mégis annak van valószínűsége, hogy ezt nem másokon fogjátok kitölteni. Hát pszichés értelemben rajtuk fogjátok kitölteni, ami lényegében még rosszabb, mintha személyesen töltenétek ki rajtuk a haragotokat. Valószínűleg jobban jártok, ha ezt szemtől-szembe teszitek. Tudjátok milyen az, amikor kikülditek valakinek azt sok pszichés harag energiát - és közben szemtől-szembe pedig nagyon kedvesek vagytok velük, közben meg azt érzitek: „*Az a szemét.....arrrgh!*” (közben fojtogató mozdulatokat tesz) - ennek erősebb hatása van, mintha egyszerűen szemtől-szembe kifejeznétek nekik a haragotokat.

De egyébként meg rendjén való mérgesnek lenni. Rendben van, ha egy kicsi bosszúságot érzel. Egy Felemelkedett Mester ezt megteheti. Igen. Nekünk is meg vannak a magunk napjai, de ugyanabban a pillanatban, amikor egy kicsit bosszús vagyok, - amit máris elmagyarázok - ezzel egy időben pedig igazán büszke vagyok rátok. Igen...hol marad a tapsvihár? (a közönség tapsol és éljenez) Mert ezzel egy időben, engem ez nem érdekel. És ezzel egy időben éppen versenyzek egy-két Felemelkedett Mesterrel. (nevetés) Pedig ez így igaz. Nagyon is igaz. Ó, máris elmagyarázom.

Mert a bámulatos az, hogy ez nem egysíkú. Ez nem arról szól, hogy én csak egy unatkozó Felemelkedett Mester vagyok. Amikor régebben beszélünk a megvilágosodásról, egy páran egy mentális álláspontból közelítve ehhez, azt mondtátok: „*Jaj, ez nagyon unalmasan hangzik. Nincs semmi dolgod.*” Á, ez nem így van, minden dolgod van! Bosszúsnak és boldognak lenni egyszerre, egy időben. Egyszerre, egy időben azt érezni, hogy ez nem számít és közben pedig versenyezni más Felemelkedett Mesterekkel. Ez gyönyörűséges, elképesztő és gazdag, hogy mindezt egyszerre képes vagyok megtenni.

Hogy miért vagyok bosszús? Mert ezt akarjátok, hogy bosszús legyek. (egy kevéske nevetés) Ezt

egyikötök sem veszi be. (Adamus nevet) Nem, de tényleg. Tényleg. Oké. Elárulom az okát, annak ellenére, hogy azt kértétek, hogy ne tegyem. (még több nevetés)

Emlékezzetek csak arra, hogy nemrégiben arra kértetek engem, ha nem is pontosan ezekkel a szavakkal, hogy: „*Adamus, szükségem van egy jó nagy fenékbe rúgásra. Adamus, már tényleg borzasztóan belefáradtam magamba!*” Igen, ahogy én is! (nevetés) „*És tényleg változásokat akarok. Belefáradtam abba, hogy folyton ugyanazok a dolgok ismétlődjenek megállás nélkül.*” Emlékszel erre? Mert ezt mondtad, ha nem is pontosan ugyanezekkel a szavakkal. Igen, igen. Tehát most itt vagyok, hogy reagáljak erre. Itt vagyok, hogy provokáljalak, felbosszantsalak és egy kicsit kiszedjelek az elmédből. Miért? Nos azért, mert ahogy már említettem, ez a közösen eltöltött 90 percünk egyáltalán nem arról szól, ami itt a színpadon történik.

Jól láttok? (kérdezi a távolabb ülőktől) Jó. Nem maradunk le semmiről... (mutat a fekete, üres képernyőre)

A következő 90 percet azzal töltjük, hogy leengedjük a védelmi pajzsokat és megengedjük, hogy a természetes megvilágosodás beérkezessen. Ez van. Ezért is mondtam azt, hogy semmilyen új vagy fontos dolog nem fog itt elhangozni, sőt, még talán vicces sem lesz az, ami ma történik. (kis nevetgélés)

Na igen, kicsit mérges vagyok. Azért vagyok mérges, mert a rendelkezésekre áll az összes eszköz. Már mindent elmondtunk, ha nem is én, akkor valaki más. Minden a rendelkezésekre áll, de mégis mindig úgy jöttök ide, hogy azt hiszitek, valami újat fogtok hallani. De nem fogtok. Ennek vége. Ennyi.

És egy kicsit bosszús vagyok, mert ennyi időt belétek fektettem. A szívemet öntöttem belétek. (nevetések, mert Adamus szomorú arcot vág) Elárultam nektek a titkok titkait. Beutaztam veletek az egész világot és mit tesztek? Idejöttök, esztek és TV-t néztek. (nevetés) És azt kérdezgetitek: „*Mi az újdonság? Vajon mit tartogat számunkra ebben a hónapban?*” (nevetés)

És persze mindig akad valaki a szociális médiátokon, aki - hála Istennek, hogy nekünk nincs ilyenünk a Felemelkedett Mesterek Klubjában - igen, kaptunk egy nevetést - imádlak. (kisebb nevetés) Valaki mindig kiírja a szociális médiátokra, hogy: „*Adamus ma semmi újat nem mondott.* (nevetés) *Csak arról beszélt, amit már máskor is elmondott.*” Nos, akkor hogy-hogy még mindig ennyire ostoba vagy a hülye megjegyzéseiddel? Ha már mindezt hallottad, akkor hogy lehetséges, hogy az életed még mindig olyan szerencsétlen? Vagyis, úgy értem...

LINDA: Óóóóóóóó! (nevetés)

ADAMUS: Hát nem édes? (Adamus nevet) Vagyis...nagyon tetszik a kalapod. Igen. Na, hol is tartottunk? (ott, hogy bosszús vagy) Igen, igen. Egy bosszús Felemelkedett Mester.

Tehát valaki beír az interneten és elkezd ítélkezni, mintha bármilyen joga is lenne arra, hogy megítéljen engem, minden ember előtt, az összes Felemelkedett Mester előtt! „*Igen, ma sem mondott semmi újat.*” Igen? Hát akkor lásd ezt az én nézőpontomból - ez ugyanaz a téma ma is. Összejövünk és ugyanaz a téma.

És igen, kicsit bosszús vagyok, de csak egy kicsit és közben jól szórakozom ezzel. (nevetés) Nézzétek, lehet, hogy bosszús vagyok, de közben mégis jut időm könyveket írni. Nagyon hamar jön az új könyvem. Igazából Caudre-vel versenyzem itt. Mert már meg kellett volna írnia „*A tudat alakítása*” című könyvet - aminek már egy éve a kiadónál kellene lennie. Hú!! Én közben fénysebességgel írom meg a „*Mester memoárjai*” című könyvem. És az én könyvem az év végéig elkészül. Caudre? Linda? Ti hogy álltok a tiétekkel?

LINDA: Október végére kész lesz! (Adamus nevet)

ADAMUS: Élvezem ezt a mókázást! Mert így visszatérhetek ide úgy, hogy nem kell végigcsinálnom ezt az egész születési ciklust. Egyszerűen csak bejövök Caudre-n keresztül, vagy esetenként bejövök néhányatokba és könyveket írok, utazatok a világban, rossz vicceket mesélek és egy kicsit eltereltek benneteket. Azért tereltek el titeket, hogy vehessetek egy mély lélegzetet és megengedjétek, hogy az igaz Énetek, a tudatára ébredt vagy realizált Énetek bejöhessen. Mert az a ti igaz Énetek. A tudatára

ébredt Énetek.

Hogy milyen a hangulatom? Ó, boldog vagyok. Örömteli vagyok, mert kicsit több, mint kilencezer hatszáz Felemelkedett Mester van a más birodalmakban. Ez nem túl sok. Nem túl sok, ha figyelembe veszed azt a sok milliárdnyi inkarnációt, ami valaha is lezajlott ezen a bolygón. Ha fontolóra veszed az összes entitást az összes létező birodalomban és ezekből mindössze kilencezer hatszáz van a Felemelkedettek. Így máris láthatod, hogy ez egy nagyon kicsi és nagyon elit csoport.

Felemelkedett Mesterek

Namármost, ez tény. Ez egy Adamus tény, de attól még tény. (kisebb nevetgélések) És ebből a kilencezer hatszázvalahányból, 852-jüknek én voltam a Mestere vagy Vezetője. (a közönség ámulatát fejezi ki és páran tapsolnak is) Nahát! Magamat is lenyűgözöm! (Adamus nevet) Mert ez tényleg káprázatos, ámulatra méltó! És ezzel lényegében kiérdemeltem a saját ülőhelyemet, székeket a Felemelkedett Mesterek Klubjában, amire természetesen arany betűkkel van ráírva a nevem. És amikor csak belépek a terembe, minden megáll. Minden elcsendesedik és hatalmas ámulat fogad. (nevetés, ahogy kevélyen járkálni kezd) Wow! Aztán ránézek Buddhára, (még nagyobb nevetés, ahogy kárörvendővé válik a tekintete) és...

Az a helyzet, hogy Buddhának régebben semmi humorérzéke sem volt, de ma már van neki. És ez egy tény. Ezt nem én találom ki, de Buddha jó munkát végzett. Jó munkát végzett, de nekem meg voltak a magam problémáim azzal, hogy 100.000 évet töltöttem egy kristályban - de jövő héten jobb munkát végzek ezzel. (egy jövő héten tartandó tanfolyamra utal, ami egy Swarovski Kristály Központban kerül megtartásra) Sőt, lényegében fel is fogok ott robbantani egy pár kristályt. (nevetés) Kiszabadultam a kristályomból, nem volt az akkora dolog.

De Buddhát ehhez képest bezárták egy szoborba. Az a kis kövér alak ott ücsörög milliónyi oltáron és polcon szerte az egész világon. És Buddha vajon hány megvilágosodott lényel büszkélkedhet az oldalán? Hát... nem sokkal. Hogy miért? Mert mindannyian ott hajbókolnak, hódolnak Buddha és a szobrok előtt. Én ezt nem fogom megengedni. Ezért nem látok sehol apró kis Saint-Germain szobrocskákat sehol sem. (kisebb nevetések) Bár most, ha jobban belegondolok, ez nem is annyira.... (nevetés) A kis alak, aki a kristály csapdájába ragadt. Akit magába zárt a kristály. Megnyomsz egy gombot rajta és tessék, már ki is szabadult! (még több nevetés)

Én ezt tényleg nem engedem meg. Inkább felidegesítelek titeket, mintsem, hogy megengedjem, hogy előttem hajbókoljatok. Kirúglak innen benneteket, még mielőtt ez megtörténhetne. Buddha sem akarta ez sohasem, mégis megtörtént.

Körülbelül 100 megvilágosodott létező köszönheti Buddhának a megvilágosodását. Mert a többiek beragadtak. Elakadtak Buddhafalván, ha értitek mit értek ezalatt. (nevetés) Valahol a felébredés és a Mesterlét között lézengenek és ebbe bele is vannak ragadva. És Buddha nem sokat tehet ezzel kapcsolatosan.

Észrevettétek, hogy szinte senki sem csatornázza Buddhát? Elgondolkoztatok már valaha is azon, hogy ennek mi lehet az oka? Soha nem hallottál még senkiről, aki Buddhát csatornázná. Nem, nem. Gondolkodj el ezen! Érezd ebbe bele! Majd később megválaszolom ezt.

Aztán ott van Quan Jin - aki egy szépséges és csodás hölgy. Volt egy-két randevúnk....(nevetés).....de tényleg. Randevúztunk. Még akkoriban, amikor mind a ketten a Földön éltünk.

Quan Jin azért van itt, hogy az együttérzésről tanítson azoknak, akiknek szükségük van arra, hogy halljanak erről és bizony sokaknak szükségük van erre - hogy együttérzőek tudjanak lenni magukkal és másokkal is - mert ez teszi lehetővé számukra, hogy mindent elfogadjanak olyannak, amilyen. Mert ez az együttérzés igazi meghatározása. Az együttérzés nem a másik iránti sajnálatot és rossz érzéseket jelenti. Ez egy nagyon elcseszett dolog, mert ilyenkor csak egy pszichikus energiát küldesz ki nekik - „Ó, annyira sajnálom azt a szegény koldust az utcán. Olyan rossz érzés fog el a látványára.” Ez nem

együttérzés. Ez a saját korlátoltságod, amit rájuk küldesz, rájuk vetítesz.

Tehát Quan Yin nagyon sokat tanított az együttérzésről, de általánosságban szólva, ezek a létezők, akik ebben a tudatosságban tartózkodnak - tényleg nem állnak készen a megvilágosodásra. Az úton vannak, de még nem állnak készen. Vagyis nem sok olyan létezőt tanított, aki Felemelkedett Mesterré vált volna.

Aztán ott van Jeshua. (a keresztre feszítést próbálja illusztrálni a mozdulataival) Ezzel nem fogunk túl messzire jutni! Ő nem hajlamos sokakat vonzani, akiket tényleg érdekelné a megvilágosodás. Őket a szenvedés érdekli. Őket az érdekli, hogy valaki haljon meg az ő bűneikért. Aminek nincs ugyan túl sok értelme, mégis ebben a tudatosságban tartózkodnak.

Mert van ugye Jézus, akit imádtak, aki előtt térdre borultak, hajbókoltak, akit keresztre feszítettek, aki mindenki megmentője - és van Jeshua, a valódi létező, aki úgy 2000 évvel ezelőtt élt. Ő egy kollektív tudat volt. Sok-sok létező kombinációja volt, akik mind összeadták az energiájukat, hogy létrehozzanak egy Szabványt, Jeshuát, aki tényleg Mester volt. És Jeshua bizony tudott mérges lenni. Jeshua szexuális életet élt és kihívást okozott neki az, hogy miért is van itt, ezért egy bizonyos érelemben véve nektek is kihívást okoz, hogy miért vagytok itt. Jeshua azért jött el a Földre, hogy elültesse a Krisztus mag tudatosságát - ami a kristály vagy Krisztus tudatosságát jelenti ezen a bolygón.

Nem túl sokan emlékeznek igazán Jeshuára, de a legtöbbszörnek a tanítótok is volt, ahogy nekem is a tanítóm volt. A tanítótok volt. Vagyis azt is lehet mondani, hogy vannak egy jó páran a Felemelkedett Mesterek Klubjában, akiknek a valódi Jeshua volt a vezetőjük, a tanítójuk és a Mesterük.

Sokatoknak Jeshua is a Mesteretek volt pár ezer évvel ezelőtt és én magam is az vagyok most. Jeshuához hasonlítom magam? Hát persze. (nevetés) Miért is ne? Ez valami megszentelt terület? Mert a tény az, hogy ti is és én is, mind Jeshua voltunk és vagyunk. Mi voltunk az a Krisztus mag tudatosság, ami eljött ide, erre a bolygóra. És most kezdesz tudatára ébredni annak a Krisztus tudatnak, amit te magad ültettél el. Most kezdesz tudatára ébredni annak, ami mindig is voltál, ami, mindig, mindig is voltál. Nincs ebben semmi új. Hiszen ez az, aki valójában vagy.

Drága barátaim, igenis az én érdemem az a 852 személy, akik a tanítványaim voltak, akiket a múltban tanítottam. Most egy nagyon nagy csoportot tanítok. Azt is mondhatnám, hogy mielőtt eljöttem volna a Shaumbrához, körülbelül 52.000 létezővel dolgoztam, ennyit vezettem vagy tanítottam a múlt során a Misztérium Iskolákban. És ez valójában nem sok. Nem sok. És ezekből 852-en vannak fent a Felemelkedett Mesterek birodalmában. Mert Felemelkedett Mesternek lenni azt jelenti, hogy bármit megtehetsz, amit csak akarsz, amikor csak akarod, bárhogy, ahogy csak akarod. És ez azért elég klassz! Igen, igen, igen. (némi taps és egy kis nevetés) Igen, igen baby! De ez nem újdonság. Ezt már ti is tudtátok. (Adamus nevet)

Drága barátaim, most egy viszonylag nagy csoporttal dolgozom, hiszen manapság már megtehetjük ezt, hogy az interneten keresztül kapcsolódunk egymással. Összejöhetünk, körbeutazhatjuk a világot úgy, ahogy korábban ez képtelenség lett volna. Tehát van ez a 852. És ez mennyiség hova tart? És milyen gyorsan? Á! Erről szoktunk beszélgetni a Felemelkedett Mesterek Klubjában, ahol ugye nekem saját székem van, ahogy ezt már említettem, amin arany betűkkel áll rajta a nevem. (nevetések)

Tehát a kérdést visszadobom nektek, egytől-egyik mindannyiőtoknak. Ebben a megvilágosodás dologban nincs semmi új. Ez arról szól, hogy ennek a tudatára ébredj. A megengedéséről szól. Arról szól, hogy többet nem próbálsz semmire sem rájönni, nem akarsz semmit sem kitalálni. Mert ha továbbra is ezt teszed, azzal csak bajba sodrod magad.

Ez arról szól, hogy megengeded magadnak, hogy megtapasztalj és átérezz mindent. Nem csak azt az egy fát abban az erdő rengetegben, hanem mindazt, aki vagy.

Tudom, hogy a szívetekben erre vágytok, ugyanakkor azt is tudom, hogy intenzív félelem van bennetek. Tudom, hogy ezzel kapcsolatosan intenzív aggodalmaitok vannak.

Nem azért vagyok itt, hogy elvezesselek benneteket a megvilágosodásotokba. Igazából semmit sem tudok tanítani nektek. Végeredményben a megvilágosodás azt jelenti, hogy megengeded magadnak,

hogy ennek a tudatára ébredj. Ez nem innen a fejedből érkezik. A fejedből ez nem fog menni, nem mondhatod azt, hogy: „*Fel fogom ezt ismerni, tudatára fogok ébredni, tudatára fogok ébredni.*” Ez nem működik. A tudatára ébredés, ennek felismerése a megengedéssel, az ellazultsággal tud megtörténni.

Igen, a héten hallottam ezt Cauldrétől.....pedig én szoktam ezt mondogatni, hogy: „*Lazulj bele a megvilágosodásodba!*” Tehát ne vedd ezt olyan átkozottan komolyan, ne dolgozz rajta. Lazulj bele! Lazulj el! Ó, csak érezd át ezt a szót: Ellazulni. „*Egyáltalán nem kell ezen dolgoznom. Nem kell ezen gondolkoznom, csak belelazulok.*”

Az történt, hogy a drága Cauldre kedvenc focicsapatának a hátvéd játékosa is ezt a kifejezést használta, aki elég rosszul játszott aznap és valahogy beleértett azokba a kivetítésekbe, amiket én küldtem ki. Azt mondtam: „*Lazulj bele Aaron Rodgers! Lazulj el!*” (kis nevetések) És akkor ezt kimondta az egész világ és a szurkolók füle hallatára és az utolsó pár játéka frenetikus volt. Tehát csak lazuljatok el! Lazuljatok bele a megvilágosodásokba!

Kérdés

Elérkezett az idő egy kis beszélgetésre. Linda, kérlek vidd körbe a mikrofont! Felteszek egy kérdést - ami elég egyértelműnek tűnhet, pedig nem az - és azt fogom kérni...lesz ma egy makyo mérőnk. Igen, igen. Ma egy élő, emberi makyo mérőnk lesz. Mofó megtennéd, hogy idejössz és te leszel a makyo mérőnk? (kisebb nevetés és taps) Igen. Üdvözlétek Mofót, (Marty-t), az emberi makyo mérőnket. (a közönség tapsol) Igen, igen.

Mivel tényleg igazán szeretlek és tisztellek benneteket, mindannyiótokat, nem én fogom megítélni az állításaitokról, válaszaitokról, hogy azok makyók-e. Őt vádoljátok ezzel.

(nevetés) És ha makyót érzékelsz, hogyan fogod azt jelezni nekünk? (a torka körül fojtogató mozdulatokat tesz, amin a közönség nevet) Oké. Ez jelzi a súlyos makyót. És hogyan fogod jelezni a közepes makyo szintet? (a szája elé teszi a kezét - a közönség nevet) Oké. Jó. És hogy fogod azt jelezni, amikor valaki éppen a makyo határát súrolja? (megvakarja a nyakát - amin a közönség még jobban nevet) Oké, jó, kitűnő!

És ahogy tudjátok, ez nem lett elpróbálva és teljesen váratlan a pillanatban. És ettől olyan különleges. (Mofó kinyújtja a kezét, mint aki pénzt kér Adamustól, a közönség pedig nevet.) Na igen, persze, persze. Mutasd csak a kezedet közelebbről! (Adamus úgy tesz, mint aki beleköp Mofó tenyerébe, amit még több nevetés követ) Oké.

A kérdés a következő - vegyetek egy jó mély lélegzetet - és a kérdésem így szól, hogy miért vagy itt? Azért vagy itt, hogy egy kicsit jobba tedd az emberi életedet, vagy pedig a valódi átalakulás és megvilágosodás miatt? És mielőtt megválaszolnátok ezt a kérdést, tudjátok, hogy Mr. Makyo mérő uraság itt van. Mielőtt megválaszolnátok a kérdésemet, fontoljátok meg a gondolataitokat és a cselekedeteiteket is! Nem azt, amiben hinni szeretnétek, hanem azt, amit igazából tesztek az életekben.

A kérdés ismételten: „*Azért vagy itt, az életed jelen szakaszában, ezen az összejöveteleken, ezen a bolygón - mert egy jobb emberi életet akarsz, vagy pedig a valódi átalakulás és megvilágosodás miatt?*” Nagyon vékony jégen járunk itt.

És jó oka van annak, ami miatt felteszem ezt a kérdést. Részben azért, mert egészen őszintén szólva egy páran még abban sem vagytok biztosak, hogy itt akartok-e lenni. Nagyon mélyen tűnődtek ezen. Néhányan egészen odáig mentetek, hogy azt mondtátok: „*Ó, csak vigyetek el innen éjszaka, miközben alszom*” - mert itt van ez a fura dolog a halállal kapcsolatosan. Azt nem bánnátok, ha az éjszaka közepén, miközben alszotok, jönnétek át a túloldalra, aminek az az oka, hogy nem akarjátok a fájdalmat. Igazam van? Na persze. És ha nem lenne ez a fájdalom téma, akkor a jelenlegi hallgatóságunk létszáma máris a felére csökkenne! (nevetés) Ti csak a fájdalmat nem akarjátok. Azt mondjátok: „*Ó, Istenem! Nem akarok.....nem akarok így meghalni! Nem akarok úgy meghalni, hogy még a bugyimat is más adja*

rám. És...

LINDA: Micsoda?!

ADAMUS: Az emberi élet méltatlan, lealacsonyító minőségére gondoltam - amikor nem vagy képes még arra sem, hogy...

LINDA: A pelenkázásra gondoltál?

ADAMUS: Igen. Arra, amikor nem vagy képes gondját viselni magadnak. És arra, hogy nem akarjátok ezt a méltatlan, lealacsonyító állapotot. Nem akarjátok a fájdalmat. Máskülönben valószínűleg már rég azon gondolkoznátok itt, a mi oldalunkon, hogy: „*Megpróbálok újra. Újrakezdem tiszta lappal! Visszatérek.*” Sajnálom, de ez nem így működik.

Tehát a kérdés az, hogy egy jobb emberi élet miatt vagytok itt, vagy pedig a valódi átalakulás és megvilágosodás miatt? Hm. Linda megy a mikrofonnal. Mofo pedig készen áll a makyo mérésére. Hagyjuk, hogy teljesen válaszolják meg a kérdést és majd utána jövök és megkérdezlek téged....

SHAUMBRA 1 (nő): Jaj, ne!

ADAMUS: De igen! Jaj, igen! (némi nevetés, ahogy vonakodva elveszi a mikrofont) Egyébként ez itt a nagy elterelés példája. Mert megy itt ez az összes egyéb dolog, te jól eltereled magad és azok közületek, akik megkapjátok a mikrofont, lényegében megengeditek, hogy sok-sok valami beérkezzen. Oké, akkor kérlek, válaszolj! És legyél szíves felállni!

SHAUMBRA 1: A legelső dolog, ami jött, az volt, hogy a megvilágosodás felé vezető úton...

ADAMUS: Megállhatnánk máris egy pillanatra? Kérlek, végezz egy mérést most! (nevetés, ahogy Mofo a szája elé teszi a kezét, a közepes szintű makyót jelezve) Igen, igen! Kezdjük csak újra ezt az egészet! Egyszerű választ kérek!

SHAUMBRA 1: Bizonyos értelemben véve én ezt a két dolgot ugyanannak tartom.

ADAMUS: Ah!

SHAUMBRA 1: Ezt akartam az előbb is elmondani.

ADAMUS: Tehát számodra ez a két dolog egy és ugyanaz. Oké, kitűnő. Ne tőlem várd a megerősítést, mert ez egy...

SHAUMBRA 1: Igen, ezt akartam elmondani az előbb is, csak kicsit több magyarázattal.

ADAMUS: Persze, persze.

SHAUMBRA 1: De a lényeg az, hogy én ezt a kettőt ugyanannak a dolognak látom.

ADAMUS: Igen, igen. De megoszthatok veled valamit? Bírom, hogy Mofo most a rossz fiú és végre nem én vagyok az. Azt csináltad, hogy beleérezted ebbe rögtön, de aztán meg elkezdted mellékvágányra térni. És ugyanezt teszed az életedben is. És ezt te is tudod. Csodálatos érzéseid vannak, de aztán elkezdesz rajtuk gondolkozni, nekiállsz azokat feldolgozni és ezzel az összes karizma eltávozik az egészéből, aminek az az oka, hogy nem maradtál meg az eredeti érzésednél. Oké. Jó. Köszönöm.

És hogy állunk az én makyómmal?

MOFO: Mosolyog és feltartja mind a két hüvelykujját - amin a közönség nevet.

ADAMUS: Imádok Felemelkedett Mester lenni! (még több nevetés) Jó. Oké.

LINDA: Még akarsz másokat is?

ADAMUS: Ó, naná! Hiszen szinte még el sem kezdtük! Igen. Igen.

SHAUMBRA 2. (nő): Én tényleg, igazán százezer százalékban készen állok.

ADAMUS: Mire?

SHAUMBRA 2: A felemelkedett Mesterlétre.

ADAMUS: Á, oké. A Felemelkedett Mester....

SHAUMBRA 2: Oké.

ADAMUS: Igen. Igen.

SHAUMBRA 2: A megvilágosodásomra készen állok és ezért vagyok itt.

ADAMUS: És készen állsz ezért meghalni is.

SHAUMBRA 2: Nem! Nem akarok érte meghalni! Itt akarok lenni és úgy akarom megcsinálni! Majd úgyméghalok, de itt akarok lenni és emberként akarom ezt megcsinálni.

ADAMUS: De tegyük fel, hogy.... meg kellene érte halnod. Meghálnál?

SHAUMBRA 2: Igen!

ADAMUS: Ó, oké.

SHAUMBRA 2: Igen!

ADAMUS: Oké. Makyo? (Mofó felemutatja a hüvelykujját) Jó, rendben. Jó, jó. Köszönöm. Köszönöm.

SHAUMBRA 2: Még egy kis fájdalmat is hajlandó vagyok elviselni.

ADAMUS: Rendben.

SHAUMBRA 2: És nem kell éjjel megtennem.

ADAMUS: Oké.

SHAUMBRA 2: Köszönöm. (kis nevetések)

ADAMUS: Kérem a következőt! Vannak itt újak, közülük szeretnék valakit! Ők még nem voltak itt személyesen korábban. Igen uram!

SHAUMBRA 3 (férfi): Számomra - mind a kettő valóságot jelent.

ADAMUS: Oké.

SHAUMBRA: Olyan ez, mint ugyanannak az éremnek a két oldala.

ADAMUS: Na igen, de melyik oldal van először?

SHAUMBRA 3: Egészen mostanáig a megvilágosodás útja volt előtérben. De most már tényleg készen állok egy teljes emberi tapasztalásra megvilágosodott létezőként.

ADAMUS: Oké.

SHAUMBRA 3: És arra, hogy élvezzem a szenvedélyt és az emberi létből fakadó sokféle élményt, tapasztalást, amit a túloldalról nem tudnék így élvezni.

ADAMUS: Oké. Makyo mérés? (Mofó felmutatja mindkét hüvelykujját)

ADAMUS: Igen, igen. De ebben nem értek egyet veled. Szerintem te....(nagy nevetés, ahogy Mofó bemutat az ujjával Adamusnak) Szerintem téged lefizettek!

Szerintem te tényleg, igazán elhiszed, amit mondasz, de a cselekedeteid nem ezt tükrözik. Nem mintha kémkednék utánad, csak beleérzek ebbe az egészbe. Elmondod a mondandódat és ez egy bizonyos értelemben véve nemes gondolkozásra vall. Sőt, szinte intellektussal bírónak hangzik. Ez úgy hangzik, mintha egy elmúlt életedben valamiféle filozófus lettél volna. De közben a mindennapos életedben a cselekedeteid egyáltalán nem ezt tükrözik.

SHAUMBRA 3: Akkor te hogy látod ezt nálam?

ADAMUS: (egy nagyon rövid szünet után) Hm, gondolkodom. Ez teljes mértékben rajtad múlik. Talán

ma ez megváltozhat, ami elképzelhető. És ha nem bánod, hogy megosztom veled...

SHAUMBRA 3: Jó.

ADAMUS: Egy konfliktust látok benned, mert egyrésztől itt vannak ezek a nemes, szinte mélyenszántó gondolataid, tudod, hogy: „*Ez a megvilágosodásról szól, de közben élvezni fogom az életet.*” Közben pedig lényegében szinte teljesen beleragadtál a túlélésbe. Beragadtál a személyiségbe. Lényegében teljesen beleragadtál ebbe, hogy: „*Ki vagyok én és hogyan tudnám még egyedibbé tenni magam a saját szememben?*” Azt mondod, hogy te ezt más emberekért teszed - „*Én csak ott állok a saját egyediségemben, amivel kitűnök a tömegből*” - vagyis ezt csak magadért próbálsz tenni.

SHAUMBRA 3: Ühüm.

ADAMUS: Tudom, ezt nehéz lenyelni, de...

SHAUMBRA 3: Azt hiszem értem, amit mondasz.

ADAMUS: Igen, igen. Jó. És részben ezért vagy itt.

SHAUMBRA 3: Ó, jó.

ADAMUS: De a mai napon egy hatalmas változást tehetsz ez ügyben. Jó. Köszönöm.

SHAUMBRA 3: Remek.

ADAMUS: Kitűnő. És nagyra értékelem, hogy megengeded, hogy nyílt lehessen veled.

SHAUMBRA 3: Természetesen.

ADAMUS: Köszönöm. Á! Azt mondod, hogy ez természetes, de ezt valójában nagyon kevesen engedik meg.

LINDA: Következő?

ADAMUS: Mert sokan azt szeretnék, ha azt mondanám el nekik, hogy mennyire különlegesek. (kisebb nevetések) És miután elmondom, hogy én mennyire különleges vagyok, majd utána rólad is beszélhetünk! (nevetés) Következő! Köszönöm. Igen.

LINDA: Az újakat akarja.

ADAMUS: Olyan meglepettnek tűnsz. Pedig tudtad ezt. Még mielőtt idejöttél volna, tudtad, hogy a kezébe adják a mikrofont. Kérlek, állj fel! Igen. Nos, akkor mi is a helyzet?

SHAUMBRA 4 (nő): Nálam az átalakulás és a megvilágosodás az első.

ADAMUS: Oké. Ennyi?

SHAUMBRA 4: Ennyi.

ADAMUS: És miért gondolsz ezt így?

SHAUMBRA 4: Ez egy mély érzés. Egy szeretet bennem....

ADAMUS: Igen.

SHAUMBRA 4: Amit képtelen vagyok elengedni.

ADAMUS: Oké. Megnézhetnénk mi a helyzet az emberi makyo mérővel? A makyo mérő azt mondja.... (Mofó a nyakát vakarja, amivel azt jelzi, hogy a válasz a makyo határát súrolja) Nos igen, ezzel egyetértetek. Egyetértetek. És ismételten, neked is ugyanazt mondom, mint az előtted szóló úriembernek. Tudom, hogy elhiszed amit mondasz. Hiszel benne. De lehetek veled nagyon őszinte?

LINDA: Mondd neki, hogy nem! (nevetés)

ADAMUS: Fuss, menekülj!

LINDA: Mondd neki, hogy nem!

ADAMUS: Most ezt mondod, de miért van akkor benned ekkora hatalmas konfliktus? Miért?

(a nő szünetet tart és sóhajt egy nagyot, Adamus szintén sóhajt egyet.)

Miért érzed azt időnként, mintha belülről tépne szét valami?

SHAUMBRA 4: Mert néha azt érzem, hogy ehhez fel kell adnom a családomat és ez nem...

ADAMUS: Igen. Megadhatom a választ? A családodat kifogásként használod. Ez egy elterelés. Bizonyos értelemben, őket használod kifogásként. És egészen őszintén szólva, ők nem blokkolnak téged. Nem teszik ezt. Azt hiszed, hogy óriási elkötelezettséged van a megvilágosodásod iránt és ez már sok-sok élet óta zajlik. És te egy bizonyos értelemben véve harcolsz, küzdesz a megvilágosodásodért. De ugyanekkora erővel küzdesz azért is, hogy ne világosodj meg. És ez a hatalmas konfliktus zajlik benned és ez már elkezd fizikai és mentális szinten is hatással lenni rád, de a fizikai szint az, ami miatt én aggódom. De ma ezt elengedheted. Ma el fogod engedni ezt a jókora konfliktust, oké?

SHAUMBRA 4: Oké.

ADAMUS: Oké. Először is vegyél egy mély lélegzetet és fejezd be azt, hogy azt mondogatod magadnak, hogy a megvilágosodásodért vagy itt. Ne legyél hamis magaddal! Mert ez nem számít és úgymint mindenképpen meg fog történni. Oké? (bólogat) Jó.

SHAUMBRA 4: (suttogva) Oké.

ADAMUS: Köszönöm. Következő. Az emberi életed... (nevetés, ahogy a következő személy szinte sokkot kap attól, hogy megkapja a mikrofont)

Most elárulok neked egy titkot. Amikor megpróbálsz blokkolni magad, az energiádat, akkor energetikailag egy takarót helyezel magadra és amikor ezt teszed, akkor ez a takaró lehullik rólad. Vagyis nincs rejtőzködés. Vannak akik idejönnek és ilyenkor azt mondják: „*Ó, most tényleg nagyon lezárom az energiámat.*” De. „*Óóóóó!*” Linda ezt érzékeli! Tehát, akkor várom a válaszát uram!

SHAUMBRA 5. (férfi): A megvilágosodás, az átalakulás és ezt követően pedig az érzéki élet.

ADAMUS: És hogy állsz ezzel?

SHAUMBRA 5: Elég jól. Mit mutat az emberi makyo mérő? (Mofó - olyan mozdulatot tesz, amivel azt jelzi, hogy igenis, meg nem is.)

ADAMUS: Igazán? Beszéljünk akkor egy kicsit! Beszéljünk! (nevetés, ahogy Adamus odamegy Mofó-hoz, hogy négy szemközti beszéljenek, ami sok-sok gesztikulálással történik. Oké, jó! Muszáj volt igazítanom rajta....(Mofó váratlanul fojtogató mozdulatokat tesz, majd elvágódik a földön - amit hatalmas nevetés kísér.) Tudjátok hogy van ez, vannak ezek az elektronikus meg egyéb mérőeszközök, amikre időközönként ráfér egy kis javítás. (nevetés) Biztos a retrográd Merkúr miatt van ez így.

Milyen régóta jársz ezen a spirituális úton?

SHAUMBRA 5: 2009. augusztus 15-e óta.

ADAMUS: Azt hittem, azt fogod mondani, hogy 2000 éve, amire azt mondtam volna, hogy egész közel jársz az igazsághoz, de nem teljesen, mert ennél kicsit régebb óta vagy ezen az úton. De mit is mondtál, mi volt a dátum?

SHAUMBRA 5: 2009. augusztus 15.

ADAMUS: 2009. augusztus 15-e óta. Nos, hát, ennél jóval régebben jársz ezen az úton. És most brutálisan őszinte leszek veled. Imádok brutálisan őszinte lenni. Mennyivel régebben? Mennyivel régebben? Úgy értem, mégis mire vársz? Feltételezve azt, hogy nincs új információ a nap alatt? Most ez az egész elvettem tőletek! Nincs semmi új. Tehát nem mondhatod többé azt, hogy: „*Nos, meg kell még várnom ezt a csatornázást, aminek a segítségével minden összeáll.*” Nem lesz ilyen. Továbbra is végig ugyanezt a régi szart fogjátok hallani minden egyes csatornázásban. (Adamus nevet) És ne fuss el

előlem egy másik csatornázóhoz! Ó, nem, nem, nem, nem! (Shaumbra 5 nevet) Mert tudod, ők is pont ugyanezt a régi dolgot mondják, csak talán kicsit másképpen!

Tehát mennyi idő kell még neked ehhez?

SHAUMBRA 5: Lényegében mindennel végeztem. Úgy értem....

ADAMUS: Mit mond az emberi makyo mérő?

MOFO: Egyetértően bólogat. Igen.

ADAMUS: Valóban? Valóban?

MOFO: Igazat mond.

ADAMUS: Csakugyan?!

MOFO: Ugyan nem hiszi el, de igazat mond.

ADAMUS: Ó!!! (Adamus és a közönség is nevet)

ADAMUS: Ugyan nem hiszi el, amit mond, de az igazat mondja. Oké. Lényegében ezt elhiszem. Érzem benned az óriási elkötelezettséget, a szenvedélyt meg mindent - de mégis csak tolod magad előtt ezt az egészet. És ez így egyre csak folytatódik és folytatódik és folytatódik. És ez az egyik oka annak, hogy most itt vagy és neked lett ez az egész szegezve, hogy nincs ennél több. Ennyi van. Úgy értem, eljött az idő....az idő nem a megfelelő szó, de ez a ráébredés, a felismerés. Készen állsz rá?!

SHAUMBRA 5: Igen.

ADAMUS: Remélem is, mert igyekszem növelni a számaimat. Már 852-nél tartok. (nagy-nagy nevetés) Mondtam a többieknek, hogy mire ma visszatérek innen, lehet már 853 lesz és ez te lehetsz! Bizony.

A megvilágosodás realizálása vagy felismerése együtt jár a makyo-d felismerésével is.

Ez így van. Fel kell ismerned ehhez a szemetedet, a lószarodat, a hazugságaidat, az önbecsapásaidat és a ködösítéseidet, a tisztára mosásaidat is. Amikor tisztára próbálsz mosni a piszkodat és a mocskodat és azt mondod: „*Akkor most szépen ráhelyezek egy jókora tojáshéjat a szaromra és azzal elfedem, átszínezem és eltakarom azt.*” Tehát fel kell ismerned a saját makyódat. Lényegében ez egy csodálatos dolog. Sose féljetez ettől, hanem ismerjétek fel! És utána pedig nevéss egy jót magadon! „*Te jó ég, hogy ez mekkora rakás lószar volt!*” Igen, nagyon jó érzés ezt megtenni. Köszönöm.

SHAUMBRA 5: Köszönöm.

ADAMUS: Te lehetsz a 853-adik. (nevetés)

SHAUMBRA 5: Köszönöm.

ADAMUS: Jó. Következő.

SHAUMBRA 5: Köszönöm.

ADAMUS: És egyben az utolsó. Köszönöm. (a közönség tapsol)

LINDA: Még valakit?

ADAMUS: Egy utolsót. Egy utolsót. Na, ez tényleg jó. Mi van?

LINDA: Adj neki szart!

ADAMUS: Na igen. (nevetés) Hadd lássam csak! Igen.

SHAUMBRA 6 (nő): Abszolút a megvilágosodás.

ADAMUS: Jó.

SHAUMBRA 6: Szabadság.

ADAMUS: Igen és még?

SHAUMBRA 6: Átalakulás, integráció.

ADAMUS: Jó. És...

SHAUMBRA 6: Öröm.

ADAMUS: És szerinted ez mikor fog bekövetkezni?

SHAUMBRA 6: Már történik.

ADAMUS: Már történik. Oké. Az emberi makyo mérő azt mondja erre....

MOFO: Én kedvelem őt! (nevetés)

ADAMUS: Látod mennyire könnyen félreviszi őt a karizma és a jó kinézet! (még nagyobb nevetés) Á, talán mégsem téged kellett volna választani. Mofot annyira könnyű befolyásolni. Te pedig kis szívecskés buborékokat küldözgatsz neki. Látom én! Látom, ahogy szálldosnak felé. (a nő csókot dob Mofonak, amit még nagyobb nevetés követ) Hogyan fogunk tudni így bármit is megcsinálni, ha ekkora az egyensúlytalanság a saját gépemben? Nos, köszönöm. Nagyon köszönöm. Remek munkát végeztél. (kezet ráznak egymással, a közönség pedig nevet, ahogy Adamus lefelé mutogat a hüvelykujjával, Mofó pedig leül Linda székébe.) Ó, köszönöm! (és közben letereli őt a színpadról) Köszönöm. (a közönség nevet és tapsol) Köszönöm! Köszönöm!

Tehát a kérdést egy kis szórakoztatás gyanánt tettem fel, hogy ezzel eltereljelek benneteket egy kevés kis időre, hogy közben megengedhessétek, hogy az a természetes felismerés, realizáció könnyen bejöhessen ide, ebbe a valóságba. És magadba szívod azt, miközben nevetünk és sírunk egy kicsit.

A válasz

A valóság pedig az, hogy mindkettő. Mindkettő vagy egyik sem. Vagy az, hogy ez nem számít. Vagy az, hogy: „*Kussoljál Adamus! Fejzd be ezeknek az ostoba kérdéseknek a feltevését!*” (Adamus nevet) De jól szórakoztunk, ugye? (a közönség egyetért) Igen, igen. Jó.

Semmi szentséges és spirituális nem volt se a kérdésben, se a válaszokban. Csak ideje volt egy kis mosolygásnak.

De drága barátaim, mindkettőről szó van. Az átalakulásra való megnyílás jön létre, amiről máris beszélni fogok. De ez az átalakulás teljesen brutális és mélyreható. Olyan mértékben brutális, hogy néha azt kívánod, bárcsak meghaltál volna az éjszaka közepén fájdalommentesen. Brutális, mert minden egyes részedet átjárja.

A megvilágosodás nem csak arról szól, hogy egy kicsit jobb emberi életed lesz, de a megvilágosodás mégis egy jobb emberi életet ad majd a számodra. De nem helyezheted előbbre a jobb emberi életet, mégis sokan, akik a spirituális utat járják, ezt teszik. Sokan, akikkel együtt dolgoztam a Misztérium Iskolákban, akik a tanítványaim voltak, sőt, még azok is, akik megengedték a saját megvilágosodásukat, azt mondták, hogy nekik a megvilágosodásuk a legfontosabb, minden erről szól az életükben és semmi sem fontosabb számukra ennél. Mégis a mindennapos cselekedeteik, a gondolataik és a választásaik - valószínűleg elsősorban a választásaik - nem a megvilágosodásról szóltak. Igazából a választásaik mind arról szóltak, hogy megpróbáljanak szert tenni egy kicsivel jobb emberi életre.

És ez egy hatalmas konfliktust hoz létre, egy óriási konfliktust, amivel egytől-egyig mindannyian szembenéztek a saját mindennapos életetekben. Azt mondjátok, hogy a megvilágosodást akarjátok. A legtöbbeteknek fogalma sincs a megvilágosodásról - legalábbis itt a fejetekben, de pontosan tudjátok mi ez itt, a szívetekben. Mégis azt mondjátok, hogy a megvilágosodást akarjátok. Mégis, a mindennapos cselekedeteitek és választásaitok igazából csak egy kicsit jobb emberi életről szólnak.

Nagyon mélyről érzitek ezt a megvilágosodást, de mégis olyan könnyen eladjátok azt egy kicsit jobb emberi élet kedvéért. Mindannyian nagyon is jól tudjátok, hogy miről is beszélek. Mindannyian nagyon is jól ismeritek azokat az ellentmondásaitokat, amikkel együtt éltek. Kétség nélkül.

Ma azért vagyunk itt, hogy megengedjük ezeknek az ellentmondásoknak, hogy ott legyenek. Mert ez természetes. Semmi értelme annak most már, hogy tovább küzdj ezekkel és azt mondogasd magadnak, hogy nem végzel jó munkát ezzel a megvilágosodással és arra várj, hogy majd mikor kapod meg a következő üzenetet, aminek a segítségével majd minden összeáll.

Drága barátaim, természetes ez a jobb emberi élet és a valódi megvilágosodás között fennálló konfliktus. Ez az egész konfliktus, ami kivétel nélkül történik mindannyiótokkal, egy legigazabb és legmélyebb szinten történő átalakulás. És ez egytől-egyig mindannyiótokkal történik. Veletek, akik itt vagytok személyesen, veletek, akik online néztek minket és azokkal is, akik ezt majd egy későbbi időpontban nézik meg. Efelől semmi kétség. És mégis itt van ez a hajlamotok, hogy képesek vagytok ezt kiárusítani egy jobb emberi élet kedvéért.

Ezért ma azt kérem kivétel nélkül mindannyiótoktól, hogy hagyjátok, hogy ez így helyénvaló legyen és abszolút tökéletesen egyeztetek ki ezzel magatokban.

Drága barátaim, ez a megvilágosodás dolog, bármilyen jól hangzik is, nagyon brutális és nem megbocsátó minden értelemben. Attól a pillanattól kezdve, ahogy felismered az ébredésedet, abban a pillanatban beindul ez az egész átalakulás és felismerés és behatol minden egyes részedbe és felfed, feltár minden egyes megtévesztésedet, minden makyódat, minden egyes korlátozottságodat, minden olyan dolgot, ami egy természetellenes tudatállapotban van benned. És te ennek ellen fogsz állni. Ragaszkodni fogsz majd dolgokhoz. Azt fogod mondani, hogy te spirituális vagy, azt gondolod, hogy spirituális vagy és ez pedig majd feltartóztathatatlanul jönni fog és meg fogja neked mutatni a létező legbrutálisabb módokon, hogy nem vagy az, mert pont maga a spiritualitásod az egyik olyan dolog, ami megakadályozza a megvilágosodásodat. Abszolút.

Ez a megvilágosodásnak nevezett dolog, nem így határozza meg magát, nem tartja magát brutálisnak. Ez a megvilágosodás, ez a felismerés - tisztulásként ismeri magát, mint ami kitisztítja belőled az összes piszkot, meg zsirt, az összes kátrányt és az összes felhalmozott szemetet az életedből. És van egy részed, aki megpróbál majd mindezekhez továbbra is ragaszkodni, ez az a részed, aki egy jobb emberi életet akar. Ez az a részed, aki egy ponton azt mondja: „*A megvilágosodást akarom, kész vagyok akár meghalni is érte!*” - de a másik részed továbbra is belekapaszkodik a személyiségédbbe, aki nem valóságos.

A nem valóságos alatt nem azt értem, hogy hamis, hanem azt, hogy korlátozott. Azért nem valódi, mert ő nem a teljes egész. Nem valódi, amikor megpróbálsz csak a boldog spirituális időszakra, az öröme és a világbékére fókuszálni, mert ez nem a teljesség. A teljeshez és az egészhez hozzátartozik a szenvedés, a mélység és a fájdalom, továbbá a felismerés és a semmi is és mindez egyszerre.

A megvilágosodás, az Én Vagyóság, ez a megvilágosodási hullám - ami lényegében egymást követő megvilágosodás hullámokat jelent - amik beérkeznek - és ezek egyre csak jönni fognak továbbra is egy kíméletlen és könyörtelen módon, egészen addig, amíg ki nem szabadulsz a tudat korlátozottsága alól. (valaki azt mondja: Rendben) Na igen, most ezt mondod, hogy „rendben”, de...

Egy történet

De hadd érzékeltessem ezt az egészet egy történettel, ami „A Mester memoárjai” című könyvem egyik története és mely könyv átütő világsiker fog aratni, bár még kiadásra vár és emiatt egy igen nagy versenyben vagyok Cauldre-vel. És ez egy átütő világsiker lesz, mert ezek a történetek rólatok szólnak. Mind az igazságon alapulnak, ti képezitek ezeknek a történeteknek az alapját, a ti karaktereitek.

Akkor következzen hát a történet. Kérném szépen lekapcsolni a világitást, hogy kényelmesen hátradőljete és ellazuljatok, sőt nyugodtan bele is aludhattok, miközben élvezitek ezt a történetet „A Mester memoárjai” című könyvemből.

Vegyünk egy jó mély lélegzetet közösen!

A tanítvány az ágyában feküdt, élete talán legrosszabb periódusát követően. Huszonegy napon át tartó

kérlelhetetlen, kíméletlen betegséget, mentális káoszt, zűrzavart és reménytelenséget követően és fogalma sem volt arról, hogy mit tegyen, vagy hogy hol van. Ezalatt a 21 nap alatt végig teljesen egyedül volt és az idő nagy részében még arra is képtelen volt, hogy megetesse magát. Mert akkora volt a káosz benne.

Az egész úgy kezdődött, hogy a teste megbetegedett és eleinte azt gondolta, hogy talán megfázott vagy influenzás, de a tünetek egyike sem egyezett. Az egész nagyon zavaros volt. Nem akart orvoshoz menni, mert korábbi tapasztalatából már tudta, hogy nagyon, de nagyon kevesen vannak olyanok az orvoslás vagy egészségügyi iparban, akik tényleg, igazán értik, hogy mi történik azzal, aki éppen keresztülmegy a saját felébredésén és megvilágosodásán.

Tehát ágyban feküdt 21 napig és közben soha sem tudta biztosan, hogy vajon ébren van vagy álmodik, hogy mi a valóságos és mi nem az.

Ez egy borzasztó élmény volt számára, mert szembe kellett néznie a legsötétebb és legrosszabb dolgokkal, amit valaha is el tudott volna képzelni és mindez idő alatt a testében hatalmas fájdalmakat élt meg. Sokszor patakokban folyt belőle az izzadság, máskor pedig olyannyira fázott, hogy sem a takarók, sem a tűz sem tudta enyhíteni ezt a mélységesen mély belső fizikai gyötrődését.

Ez volt élete leggyötrelmesebb időszaka és voltak benne olyan szakaszok, amikor azt kívánta, bárcsak meghalhatna, bárcsak maga mögött hagyhatná a fizikai testét és időnként nagyon szidta és átkozta azt aényt, hogy valaha is eszébe jutott a felébredés, vagy hogy valaha is mutatott bármiféle spirituális érdeklődést. Most, ezalatt a 21 napon át tartó hatalmas fizikai és mentális gyötrődés alatt egyetlen szó sem nyert semmiféle értelmet és nem tudta jobbra tenni a helyzetét azzal, amit valaha is olvasott vagy hallott, vagy tanult bármelyik tanítótól.

Patrik, a tanítvány, aki 21 napon keresztül nyomta az ágyat, egyedül volt és nyomorultul érezte magát.

Majd a 21-ik nap végén elkezdett kijönni ebből a borzalmas, szörnyűséges sötétségből, amiben eddig volt és még mindig teljesen bizonytalan volt annak kapcsán, hogy ki is ő és hogy mi is történt vele lényegében. Tele volt kétségekkel. Tele volt bizonytalansággal és még mindig rengeteg konfliktus volt benne. De azt érezte, hogy valami megváltozott benne ezalatt a három hét alatt. Valami megváltozott.

Egyszeriben csak váratlanul megjelent előtte a Mestere. Patrik, a tanítvány egy pillanat erejéig azt gondolta, hogy *„ez egyáltalán nem tetszik nekem, hogy a Mester csak úgy hirtelen megjelenik előttem. Nem hallottam a lépéseit. Nem kopogott az ajtón, nem szólt, hogy jön és a jelenlegi állapotomban abban sem vagyok biztos, hogy most tényleg itt van-e fizikailag vagy mégsem.”*

Egy másik része pedig megkönnyebbült attól, hogy ott volt a Mester. Némiképpen visszatért az, amit normális állapotnak hívtok, amivel azonosulni tudott. És az a tény, hogy a Mester ott volt, vagy azt jelentette, hogy keresztülment ezen a nagyon nehéz perióduson, vagy pedig azt, hogy meghalt.

Hangosan így szólt: *„Drága Mester; úgy éreztem magam, mintha meghaltam volna. Halott vagyok?”* A Mester vett egy mély lélegzetet és lenézett az ágyra, ahol Patrik feküdt és egy pillanatra egy kis szomorúságot érzett, ahogy visszaemlékezett a saját nagyon nagy kihívásokat jelentő és nehéz időszakaira, ami pontosan ugyanilyen volt - teljesen szét lett minden tépve benne minden értelemben és nagyon elveszettnek és zavarodottnak érezte magát és olyan érzése volt, mintha a saját poklát járta volna meg.

A Mester lenézett Patrikra és azt mondta: *„Nem barátom, nem vagy halott. Nagyon is életben vagy. Nem, Patrik barátom, úgyis fogalmazhatnék, hogy ezt a tapasztalást megelőzően voltál igazán halott. Mert óriási korlátok között éltél. A félelem állapotában éltél. Egy olyan állapotban éltél, ahol nem voltál tudatában a valódi Én Vagyok-nak és számomra ez sokkal inkább halottságot jelent, mintha valaki egyszerűen csak maga mögött hagyja a fizikai testét. De nem, drága barátom, te keresztülmentél ezen és nagyon is életben vagy.”*

Patrik vett egy mély lélegzetet és hatalmas megkönnyebbülést érzett, tudva, hogy tényleg még mindig életben van. Kibírta ezt a nagyon nehéz 21 napot.

Patrik azt kérdezte a Mestertől: „Mester, ez volt az utolsó alkalom, hogy meg kellett tapasztalnom ezt a kíméletlen és büntető káoszt a testemben és az elmémben?”

A Mester vett egy mély lélegzetet, majd így felelt: „Nem, Patrick, nem ez volt a legutolsó alkalom. Még egy Mester, még egy Felemelkedett Mester is keresztül szokott menni egy ehhez hasonló perióduson. Ez egy tisztulás. Egy elengedés. Mert amikor kapcsolatban vagy a Földi dolgokkal és magaddal, mint emberrel és más emberekkel is, akkor mindig magadra fogod szedni ezt a zsírt, ezt a kátrányt meg a piszkot és a rezgési állapot egyensúlytalanságát. Mert igazából itt élni az emberi állapotban, itt élni a Földön természetellenes. Egy bámulatos tapasztalás, de akkor sem természetes. És amikor beágyazod ebbe magad és testet öltesz benne, akkor mindig magadra fogod venni az élet egyensúlytalanságát, piszkát és zsíráját.

Tehát keresztül fogsz menni ezen, de a jó hír az, hogy sokkal inkább a megfigyelőként fogsz ezen átmenni és nem leszel ennyire bensőségesen benne a tapasztalásban és fel sem fog benned merülni a kérdés, hogy meg tudod-e ezt csinálni. Már tudni fogod, hogy persze, hogy ki fogsz belőle jönni. Igen, a test megbetegedhet és igen, lehetnek olyan időszakok, amikor az elme összezavarodik. De megfigyelőként, Mesterként rá fogsz döbenni, hogy már keresztülmentél rajta. Fel sem merül majd a kérdés, hogy jól alakul-e, sikerül-e vagy sem. Ez a kérdés már megválaszolásra került. Igen, sikerült. És ekkor már csak arról van szó, hogy megengedd, hogy ez a teljesen természetes folyamat megtörténhessen, ami maga a tisztulás és a megújulás.”

Patrik azt kérdezte a Mestertől: „De ugyanezt nem tudom megtenni egy másik birodalomban vagy dimenzióban? Miért kell ezen itt, ebben a dimenzióban átmennem, ahol ez sokkal nehezebb?”

És Mester így felelt: „Azért, mert mindezeket a dolgokat itt szedted magadra. Itt mész keresztül a tapasztalásokon. Vagyis ezeket nem viheted magaddal egy másik dimenzióba, hogy ott tisztítsd meg magad. Ezt ezen a dimenzió belül kell megtenned.

De ismételten, emlékezz drága Patrik, ahogy a jövőben újra keresztülmész ezeken a tapasztalásokon, akkor már megfigyelőként csinálod ezt végig. Mert amin most keresztülmentél ebben a 21 napban, itt nem voltál a megfigyelő pozíciójában. Talán úgy fogalmazhatnánk, hogy a tapasztalás áldozata, szenvedő alanya voltál. Annyira mélyen benne voltál, hogy képtelen voltál meglátni, hogy már keresztül is mentél rajta. Annyira benne voltál a fájdalomban, a kétségben és a félelemben, hogy képtelen voltál meglátni azt, hogy ez tényleg mindössze a megújulás és tisztulás időszaka volt. A kétségeid felhőként eltakarták a valódi gondolataidat, az igazi tudásodat és az Én Vagyok-odat egészen addig a pontig, hogy teljesen elfelejtetted, hogy ki vagy és elfeledkeztél a saját Én Vagyokod-ról Patrik. És ez soha többé nem fog megtörténni.”

Patrik vett egy mély lélegzetet, ami a megkönnyebbülés lélegzete volt, mert tudta, hogy soha többet nem kell újra átmennie ekkora kétségeken, gyötrelmeken, aggodalmakon.

Ahogy mélyen lélegzett, a következő kérdésén gondolkozott, amit fel akar tenni a Mesternek. És azt kérdezte tőle: „Akkor most ki vagyok én? Mi leszek most, hogy keresztülmentem a létező legmélyebb, a leginkább nem megbocsátóbb és legkíméletlenebb átalakuláson? Ki leszek most?”

És a Mester egy pillanatra elgondolkozott és visszaemlékezett saját magára, amikor ő is pontosan ugyanezt a kérdést tette fel - most mi fog történni, miután a régi személyiség teljesen porrá lett zúzva? Most, hogy a régi énnel való minden kapcsolat teljes lekapcsolódása megtörtént, mi fog ezután történni?

A Mester elmosolyodott, visszaemlékezve arra az időre, amikor ő is pontosan ugyanezt a kérdést tette fel a saját Mesterének. Vett egy mély lélegzetet és így felelt: „Patrik, nagyon erősen próbáltál ragaszkodni a régi személyiségedhez. Annak ellenére, hogy azt mondtad, hogy te a spirituális utat járod, annak a ténynek az ellenére, hogy azt mondtad, hogy a megvilágosodást választod, minden egyes alkalommal, amikor a megvilágosodás eljött hozzád, vagy legalábbis megpróbált eljönni hozzád, minden egyes alkalommal, amikor a valódi felismerés, ráébredés ott volt közvetlenül az orrod előtt, te továbbra is a régi személyiségedhez ragaszkodtál. Az a régi személyiség korlátolt volt. A régi személyiség nem aludt és nem volt nem felébredett, mindössze magas fokú korlátokkal bírt. És te

elképesztően keményen próbálkoztál azzal, hogy ez a régi személyiség világosodjon meg. Azt akartad, hogy a régi Patrik világosodjon meg, ahelyett, hogy megengeded volna, hogy minden részed, az Én Vagyok Teljessége legyen a megvilágosodásod.

Megpróbáltad ezt megvilágosodásnak hívni, miközben a legtöbbször csak az életedet próbáltad egy kicsit könnyebbé és jobbá tenni Patrik számára. A létező legnagyobb dualitásban éltél, amiben egy ember valaha is élhet - abban a dualításban, ami azt mondja, hogy egyrésről a szabadságot, a megvilágosodást és a tudatosságot akarod, miközben a másik részed mindent megtett, amit csak tudott azért, hogy továbbra is ragaszkodhass a korlátaidhoz, a régi személyiségedhez, az egysíkúságodhoz, egyoldalúságodhoz, a régi énedhez.

Nem csoda hát Patrik, nem csoda, hogy az életed elmúlt pár éve ennyi sok gyötrellemmel és kínzó érzéssel járt. Nem csoda, hogy úgy érezted, hogy hamis vagy magaddal sok értelemben. Nem csoda, hogy soha nem voltál szinkronban magaddal, ahogy a világgal sem ebben az elmúlt pár évben. Nem csoda, hogy az energia szinted alacsony volt, hiszen az energiádat teljes mértékben arra használtad, arra tettél erőfeszítéseket, hogy megvédd a régi személyiségedet - megvédd azt a külvilágtól, megvédd azt saját magadtól, sőt még a megvilágosodástól is. Az energiáid a téged körülvevő falakba és pajzsokba, valamint az összes játszmadba és a színleléseidbe mentek bele. Ettől voltál annyira fáradt, lemerült és zavarodott.

Oly sok éven át egy hatalmas belső konfliktusban éltél, óriási csatát vívtál magaddal és mindig megpróbáltad a helyes dolgot tenni, megpróbáltál spirituális lenni és ezzel egy időben pedig, akár tudatában voltál ennek, akár nem, de végig csak a régi személyiségedet próbáltad díszítgetni, ékesíteni, szépíteni, kiszínezni. És ez nem működik.

Ez annak az oka, hogy te is és ez előtted járók is mind így végezték, mint te - 21 napon, vagy néha még több napon át tartó intenzív, kíméletlen, hajthatatlan, könyörtelen brutális együttérzéssel.

Innentől kezdve, Patrik többé nem létezik, hacsak nem akarod, hogy legyen egy Patrik. De többé már nem vagy egysíkú, egyoldalú. Nem vagy lekorlátozva egyetlen megnyilvánulásra vagy egyetlen személyiségre.

Kezdetként nem vagy semmi. Ahogy ezt az ősi nyelven mondják, mu vagy. Semmi vagy. Már nem is létezel. Össze lettél zúzva és ki lettél tépve a létezésből. Semmi sem maradt. Egészen odáig merészkednék, hogy azt állítom, hogy még a „mu” szót sem fogjuk innentől használni, ami a semmit jelenti, mert abban a pillanatban, ahogy kimondod, hogy „mu”, az máris valamivé válik.

Te vagy a semmi. Ettől a pillanattól kezdve te vagy a semmi.

De a semmi pont olyan, mint a csend. Még a csend sem csendes. A semmi olyan, hogy bármi lehetsz, ami csak lenni akarsz. Többé már nem kötödsz ahhoz, hogy csak Patrik légy. Többé már nem kötödsz ahhoz, hogy csak egy jobb életet akarsz és határozottan soha többé nem kötödsz újra ehhez a dologhoz, amit megvilágosodásnak vagy spiritualitásnak hívnak. Ez mindössze Patrik játszójának jókora részét képezte, hogy ezáltal megerősíthesd és építheted, szépítheted a régi személyiségedet valamiként.

Ennek szépsége és nagyszerűsége az, hogy megvilágosodtál. Végül megtörtént, megérkezett. Végül, a régi személyiség és a régi egyoldalúság, egysíkúság összes brutális lerombolása és lebontása után, megtörtént.

Mindenné váltál a semmiben. Többé nem kell Patrikra fókuszálnod. Többé nem vagy egysíkú, egyoldalú. Többé már nem az a helyzet, hogy élő vagy halott vagy. Minden dologgá váltál. Többé nem vagy maszkulin vagy feminin.

Ennek a semminek a szépsége abban áll, hogy felszabadít téged. Szabaddá tesz téged a tudat valódi alakítására vagy játékára. Más szóval, drága valaha volt Patrik, innentől kezdve bármit választhatsz, bármilyen tudatosságot és meg is tudod az élni, ki is tudod azt játszani. Mert tudod, Patriknak ez a korábbi nagyon korlátolt állapota nem volt alakítás, nem volt cselekvés, nem volt előadás. Ez volt az egyetlen valóság. És nem úgy láttad magad, mint aki egy szerepet játszik vagy előad. Csak a

túlélésedként tekintettél magadra.

De amikor valaki végre megengedi magának a felismerését, az felszabadítja a tudatát. És abban a pillanatban, már bármit eljátszhatsz, bármi lehetsz, ami csak lenni akarsz. Lehetsz varázsló, mágus. Lehetsz ostoba, együgyű. Lehetsz mindkettő egyszerre, egy időben.

Lehetsz testben élő Felemelkedett Mester és lehetsz teljesen tudatlan azzal kapcsolatosan, hogy mi található a látómeződen túl. És mindkettő lehetsz egyszerre, egy időben. Élhetsz bőségben vagy annak hiányában egyszerre, egy időben.

A szépség abban rejlik, hogy felszabadítottad magad és most már bármit alakíthatsz, bármit előadhatsz úgy, hogy tudatos maradsz benne. Mert tudod, ezt megelőzően mindezt nem tudatosan tetted. Tényleg nem voltál erre tudatos. Ezt megelőzően egysíkú, egyoldalú voltál és csupán csak Patrik túlélésének voltál tudatában, azon kívül semmi másnak.

Most, hogy ettől szabad vagy, bármit előadhatsz, alakíthatsz, eljátszhatsz, amit csak akarsz. Ez a tudat, a tudatosság valódi alakítása, előadása, amit bármilyen módon kifejezhetsz. És drága Patrik, ez a szabadság. Valóban ez a szabadság.

Képzeld csak el egy pillanatra, hogy többé nem vagy bezárva önmagad egyetlen meghatározásába. Képzeld el egy pillanatra, hogy többé nem vagy ebben a hatalmas konfliktusban önmagaddal, mert most már szabadon cselekedhetsz, előadhatsz, alakíthatsz és mindenre alkalmazni tudod a tudatodat.”

Patrik vett egy mély lélegzetet és azt kérdezte: „Akkor most már megvilágosodott vagyok drága Mester? Megvilágosodtam?”

A Mester vett egy mély lélegzetet és azt válaszolta: „Ha ezt választod.”

Ez természetes

És ez a vége a történeteknek, ez a következő történet, a hamarosan átütő világsikert arató könyvemben, aminek a címe: Egy Mester memoárjai. És ez a te történeted. A te történeted arról, hogy keresztülmész ezen a hatalmas belső csatán magaddal, azt mondogatva magadnak végig, hogy te ezt az egészet a megvilágosodásodért teszed, de lényegében végig csak azt akarod, hogy Patrik, vagyis az egysíkúságod, az egyoldalúságod, a régi személyiséged világosodjon meg.

A megvilágosodásban az a csodálatos, hogy az természetes. Ezt nem lehet kontrollálni, irányítani még Patrik által sem. Ezt nem lehet manipulálni ezzel az egyoldalúsággal, aki csak megpróbál egy kicsivel jobb életet csinálni magának Patrikként.

A megvilágosodásod nem azért van ott, mert ezen gondolkoztál, vagy mert ezt kérted volna. A megvilágosodásod nem azért van ott, mert könyörögtél, rimázkodtál érte és nem is azért, mert tényleg nagyon komolyan vetted. Hanem azért van ott, mert ez az, aki valójában vagy.

A megvilágosodásodat nem tudod se manipulálni, se levezényelni. Persze egy darabig színlelheted azt, hogy te ezt tudod manipulálni. De drága barátaim, ez kíméletlen és könyörtelen. Brutális a maga együttérzésével. Fel fog téged szabadítani a korlátaid alól. Megadja neked a szabadságodat és nem számít, hogy ennek mi az ára, nem számít, hogy emiatt hány gyötrelmesen kínzó éjjelen mész keresztül, nem számít mennyi betegséged lesz közben, nem számít hány rossz kapcsolatod lesz, vagy bármi más. Ez ott van a maga együttérzésével.

Vegyünk egy mély lélegzetet ebben a szépséges, gyönyörű pillanatban!

Hogy mi a teendő? Mihez kezdj a saját Patrikoddal? Hm.

Ismerd fel, ébredj rá, hogy ez a megvilágosodás, ez a realizáció nem csak ezért az emberért történik - ezért a korlátolt emberért, aki bejött itt ma az ajtón és hazudott nekem és az emberi makyo mérőmnek is arról, hogy mit is akar valójában és hogy mit választ.

A valódi válasz a kérdésre az, hogy nem tudod. És ezt a legnagyobb szeretetemből és tiszteletemből

mondom. Nem tudod a választ erre a kérdésre - azért vagy itt, hogy az emberi énedet kicsit jobbá tedd, vagy a valódi megvilágosodásodért? Tényleg nem tudod a választ és ez nem is számít. Nem kell tudnod. Nem számít.

A tény az, hogy ez a felismerés vagy ráébredés visszavisz téged a saját természetes, valódi Én Vagyóságodba, aki bizony nem Patrik - jóval meghaladja Patrikot - és ez mindenképpen meg fog történni, be fog következni előbb vagy utóbb minden egyes emberrel a Földön és ennél sokkal, de sokkal hamarabb be fog következni egytől-egyig mindannyiótokkal.

Hogy mit tegyetek?

Vegyetek egy mély lélegzetet! Á, igen!

Vegyél egy mély lélegzetet és lazulj bele! Engedd meg! Ismerd fel, hogy még a sötét napok és a sötét éjjelek és még ez a gyötrelmes dualitás is okkal történik. Nem lecke gyanánt. Nem azért, hogy bármit is bebizonyíts Patriknak. Hanem a megvilágosodás, a tudatára ébredés legnagyszerűbb együttérzésekként van ott - mert ez a felismerés már mondhatni ott van. Nincs ebben semmi új. Nincs ebben semmi új. Ez most már csak a megengedésről szól.

Tudom, hogy ez talán túlságosan egyszerűen hangzik. Tudom, hogy ez talán túl könnyű. De drága barátaim, ez így működik.

Lehet, hogy keresztülmész a Patrik verzió rád szabott változatán. Ami borzalmas. Iszonyatos. Amikor úgy érzed széttépnek és azt sem tudod, hogy ezt egyáltalán túl fogod-e élni. Nos, máris elárulom neked, hogy igen, túl fogod élni. Máris elmondom neked, hogy vegyél egy mély lélegzetet és válj a megfigyelőjévé. Többé ne csinálj úgy, mintha ez nem történné. Ne akard ezt tisztára mosni el elfedni, letakarni. Mert ez okkal van ott.

Ne jusson eszedbe az, hogy rosszul csinálod. Nem. Nem, mert nem csinálod rosszul. Lényegében egyáltalán nem csinálod rosszul. Ez egy tisztulás, egy elengedés, ami most veled történik.

Segít neked felismerni, hogy nem Patrik világosodik meg, hanem te, az összességed.

És most újra érezzük bele a teremben lévő energiákba!

(szünet)

Talán ma felfedtük és megnyíltunk erre a brutalitásra, káoszra és zűrzavarra, az egyensúlyba jövetel egyensúlytalanságára, vagyis, hogy nem próbáltuk ezt a termet széppé tenni és nem hintettük be az egészet tündérporral, hanem azt mondtuk: „*Húha! Ez aztán valódi!*” Úgy értem - ez történik. Ez az egész tudatosság és tudat dolog, a Patrikból való kiszállás - már történik. És mindez a sok nehézség, fájdalom és minden egyéb, amin keresztülmentél, ezek mind valódiak és mind fontosak. És lehetsz mindennek a megfigyelője, ahelyett, hogy beleragadnál ezekbe a temérdek kétséggel.

Akkor most vegyünk egy mély lélegzetet és érezzük bele abba, amit itt most feltártunk, azokba a dolgokba, amik nagyon is valóságosak. Feltárjuk a kihívásokat és a szépséget is.

Vegyünk egy jó mély lélegzetet és érezzük bele ebbe a megvilágosodásnak nevezett dologba! Mert ez egyáltalán nem az, mint amit eddig gondoltatok róla - és ez a jó hír. (kisebb nevetés)

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet és érezzük, hogy ahogy egyszerűen csak ellazulsz és megengedővé válsz, fel fogod ismerni, hogy minden jól van a teremtésed egészében.

Köszönöm, drága barátaim! Adamus vagyok, a ti alázatos szolgálatotokra. Köszönöm. Köszönöm. (a közönség tapsol)

(Fordította: Telegdi Ildikó - telegdiildi@globonet.hu)

Megjegyzés: Aki úgy érzi, hogy szívesen támogatná anyagilag is a Shoudok fordításainak munkáját, az alábbi bankszámlaszámon megteheti:

Telegdi Ildikó OTP BANK Rt. 11773339-00984762

Minden eddigi és ezt követő felajánlást előre is szívből köszönök: Telegdi Ildikó

A Bíbor Kör Anyagok Tóbiással, Adamus Saint-Germainnel és Kuthumi Lal Singh-gel ingyenesen kerülnek felajánlásra 1999 óta.

A Bíbor Kör emberi angyalok globális hálózata, akiket Shaumbrának neveznek és akik elsők között mennek át az Új Energiába. Ahogy megtapasztalják a felemelkedés örömeit és kihívásait, Szabványokká válnak mindazon emberek számára, akik a saját belső Istenük felfedezésének utazását járják.

A Bíbor Kör havonta találkozik Deverben, Coloradoban, ahol is Adamus a legfrissebb információkat osztja meg Geoffrey Hoppe által. Ezek a Bíbor Kör összejövetelek nyilvánosak, publikusak, ahová mindenkit szeretettel várunk.

Amennyiben most ezt olvasva érzel egyfajta igazságot és kapcsolódást, akkor te tényleg Shaumbra vagy. Tanító és Vezetetést nyújtó vagy az emberek és az angyalok számára egyaránt. Engedd meg, hogy az isteniséged magva virágba boruljon benned ebben a pillanatban és ez tartson örökké. Soha nem vagy egyedül, mert van egy családod a világban és angyalok vesznek körül a körülötted létező birodalmakban.

Szabadon terjesztheted ezt a szöveget nem-kereskedelmi alapon, térítésmentesen. Arra kérünk, hogy az információt a maga teljességében add közre, beleértve ezt a lábjegyzetet is! Minden más felhasználás esetén írásos jóváhagyásra van szükség Geoffrey Hoppe-től, Golden, Colorado. A kontakt oldal: www.crimsoncircle.com

© Minden jog Fenntartva 2014 Geoffrey Hoppe, Golden, CO 80403